

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

04 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia Natalia Gîrbu, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 mai 2019, în cauza penală, în privința lui

*Scripcaru Dumitru XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX, locuitor al XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 01.02.2019 până la 25.02.2019;

Instanța de apel de la 28.03.2019 până la 27.05.2018;

Instanța de recurs de la 18.07.2019 până la 04.12.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia, sediul Leova din 25 februarie 2019, Dumitru Scripcaru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal și în baza acestei Legi, în limitele instituite de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 350 unități convenționale, ceea ce constituie 17 500 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Dumitru Scripcaru având scopul de a păstra ilegal substanțe stupefiante, a păstrat la domiciliul mamei sale Viorica Scripcaru, situat în XXXXX, trei fragmente de folii din staniol găurite, pe pereții interiori fiind depuneri a unei substanțe de culoare cafenie cu miros specific și trei fragmente de butelie din polimer pe pereții interiori ai cărora sunt depuneri a unei substanțe de culoare cafenie cu miros specific, până la data de 23 noiembrie 2018, când au fost depistate și ridicate de către colaboratorii Inspectoratului de Poliție Leova.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr.34/12/3-R-580 din 05 decembrie 2018, depunerile de substanță de culoare cafenie, de pe pereții interiori a celor trei fragmente de butelii din polimer și trei fragmente de folii din staniol reprezintă rășină de cannabis, care se atribuie la substanțe stupefiante. Cantitatea

substanței stupefiante (rășină de canabis-materie uscată) constituie în total 0,16 g și se atribuie la substanțe narcotice.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate în prevederile art. 217 alin. (2) Cod penal, cu indicii, *păstrarea drogurilor, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare*.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în partea stabilirii pedepsei inculpatului prin care lui Dumitru Scripcaru, să-i fie stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale.

În motivarea apelului a menționat că, instanța de judecată a aplicat în privința inculpatului o pedeapsă sub formă de amendă sub limita minimă prevăzută de art. 64 alin. (3) Cod penal, care constituie pentru persoanele fizice 500 unități convenționale, deși potrivit sancțiunii art. 217 alin. (2) Cod penal, pedeapsa amenzii pentru persoanele fizice a fost stabilită în afara limitei minime generale stabilite de norma art. 64 alin. (3) Cod penal - de 500 unități convenționale. În acest caz, procurorul a menționat că instanța de judecată urma să aplice pedeapsa sub formă de amendă nu mai mică de 400 unități convenționale, urmând a reduce doar maximul pedepsei prevăzute dar nu și minimul.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 mai 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Dumitru Scripcaru încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 217 alin. (2) Cod penal - *păstrarea drogurilor, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare*.

În ce privește pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a constatat că, instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei corect a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care în conformitate cu prevederile art. 16 Cod penal, se califică ca ușoară, de motivele acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Sanctiunea art. 217 alin. (2) Cod penal, prevede alternativa de pedeapsă amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 150 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an.

Instanța de apel a reținut că, prin sentința Judecătorei Cimișlia, sediul Leova din 25 februarie 2019, inculpatului Dumitru Scripcaru recunoscut vinovat de

săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 350 unități convenționale, instanța ținând cont de prevederile alin. (8) art. 364¹ Cod procedură penală, inculpatul a beneficiat de o reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă (de la 300 până la 525 unități convenționale) prevăzută de sancțiunea art. 217 alin. (2) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a subliniat că, inculpatul Dumitru Scripcaru nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, are familie și un loc de trai stabil unde se caracterizează pozitiv. Totodată, la numirea pedepsei instanța de fond a ținut cont și de înaintarea de către inculpatul a unei cereri privind examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de apel a constatat că prima instanța a ținut cont și de faptul că Dumitru Scripcaru anterior a fost judecat la 16 martie 2004 prin sentința Judecătorei sectorului Leova, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal la 2 ani și 6 luni închisoare, și conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani, însă consideră acest antecedent penale stins.

Instanța de apel a respins ca fiind eronate alegațiile acuzării precum că, instanța de judecată a stabilit pedeapsa în afara limitei minime generale stabilite de art. 64 alin. (3) Cod penal - de 500 unități convenționale, or, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. Respectiv, instanța de fond a aplicat în pivnița inculpatului pedeapsa sub formă de amendă în limitele stabilite de sancțiunea normei incriminate și în stricta conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea în partea stabilirii pedepsei inculpatului o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care ultimului să îi fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale.

În motivarea celor solicitate, procurorul indică argumente similare ca cele invocate în cererea de apel, și anume că la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont de prevederile art. 64 alin. (3) Cod penal, urmând ca doar maximul pedepsei prevăzut de art. 217 Cod penal să fie redus conform art. 364¹ Cod de procedură penală cu $\frac{1}{4}$.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca

fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Autorul recursului indică ca temeiuri de declarare a recursului prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

Cu referire la temeiul invocat de către recurent precum că „instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel”, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece din materialele cauzei și textul deciziei atacate rezultă că, pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel și-a motivat corect soluția bazându-se pe cumulul de probe administrat la cauza penală, examinate și cercetate în prima instanță, cercetate suplimentar și verificate în instanța de apel, apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra motivelor relevante din cererea de apel și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Cu referire la temeiul invocat de către procuror precum că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, instanța de recurs remarcă că, recurentul critică decizia în partea cuantumului amendei aplicate inculpatului, considerând că instanțele de fond nu a ținut cont de prevederile art. 64 alin. (3) Cod penal care prevede că *„Mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 500 la 3000 unități convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material – până la 20 000 unități convenționale, luând-se ca bază mărimea unității convenționale la momentul săvârșirii infracțiunii. Mărimea amenzii se stabilește în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite și de situația materială a celui vinovat și a familiei sale”*.

Astfel, Colegiul penal respinge ca fiind nefondate aceste alegații, or, în situația în care conform rechizitoriului circumstanțe agravante pentru inculpat nu au fost stabilite, instanțele de fond just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

De asemenea, Colegiul penal subliniază că sancțiunea art. 217 alin. (2) Cod penal încriminat inculpatului stabilește o pedeapsă cu amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale, aplicând prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Așadar, noile limite cu care a operat instanța sunt de la 300 până la 525 unități convenționale, numindu-i inculpatului pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 350 unități convenționale, pedeapsa fiind în corespundere cu prevederile menționate mai sus.

Instanța de recurs ordinar remarcă că, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.

61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În concluzie, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatului, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunilor săvârșite.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către recurent prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar depus de către procurorul, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia Natalia Gîrbu, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 mai 2019, în cauza penală în privința lui *Scripcaru Dumitru XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **18 decembrie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan